

РЕШЕНИЕ

№ 134

гр. Стара Загора, 20.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, ПА ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи март през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Мариана М. Мавродиева

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова като разгледа докладваното от Мариана М. Мавродиева Въззивно гражданско дело № 20265500500097 по описа за 2026 година

Производството е образувано по въззивна жалба от М. М. М., чрез адв. С. Ч., против Решение № 138/03.12.2025г., постановено по гр.д. № 496/2025г. по описа на Районен съд – Раднево, с което се отхвърля предявения от М. М. М. иск с правно основание чл. 422 от ГПК срещу А. С. Н. за признаване за установено съществуване на вземане в размер на сумата от 1000 /хиляда/ лева, представляваща получена на отпаднало основание сума, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 02.06.2025 г. до пълното ѝ погасяване, за която сума е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК №213/02.06.2025 г. по ч.гр.д. № 364 по описа за 2025 г. на РС-Раднево.

Въззивникът обжалва постановеното решение като неправилно и незаконосъобразно. Намира изводите на съда, с които отхвърля исковата претенция за неправилни. Счита, че първоинстанционният съд не съобразил, че със съдебния акт, постановен от Апелативен съд – Пловдив в производството по НДВ № 138/2025г., реално се отменя не само Решение № 288/18.12.2024г., постановено по ВНОХД № 538/2024г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора, но и се заличават от правния мир неговите последици – признаването за виновен на ищеца в извършване на престъпление и осъждането му да заплати направените по делото разноски. Това били не само тези разноски, направени в хода на наказателното производство, но и които

били направени от частния обвинител. Твърди, че за правния мир ВНОХД № 538/2024г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора не съществувало. Сумата, за която се правило възражение за прихващане възникнала като задължение към въззиваемата по друго производство, развило се след завеждане на исковата молба по настоящото дело, както и че ѝ бил платил всички останали разноски, поради което не можело да бъде извършено прихващане.

Моли съдът да отмени обжалваното решение и постанови друго по съществуващото на спора, с което да признае за установено на основание чл. 422 от ГПК, че съществува парично задължение към М. М. М. от страна на въззиваемата А. С. Н. за сумата от 1000 лева, представляваща изплатена от него в нейна полза на отпаднало основание сума, присъдена в полза на въззиваемата първоначално по силата на Решение № 288/18.12.2024г., постановено по ВНОХД № 538/2024г. по описа на Окръжен съд – Стара Загора, с което е бил осъден да заплати на въззиваемата сумата от 1000 лева, представляващи направени по делото разноски и който съдебен акт е отменен с Решение № 85/15.05.2025г., постановено в производството по НДВ № 138/2025г по описа на Апелативен съд – Пловдив, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда до окончателното изплащане на сумата, и за което е издадена Заповед по ч.гр.д. № 364/2025г. по описа на Районен съд – Раднево за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 410 от ГПК. Претендира присъждане на направените в настоящото въззивно производство разноски, както и тези направени в производството по гр.д. № 496/2025г. и ч.гр.д. № 364/2025г. по описа на Районен съд – Раднево.

Въззиваемата страна А. С. Н., чрез адв.Ж. З. от АК – Стара Загора, оспорва депозираната въззивна жалба като неоснователна, необоснована и недоказана. Счита, че обжалваното решение не страда от нито един от посочените във въззивната жалба пороци. Смята, че направените с въззивната жалба възражения са напълно неоснователни, необосновани и недоказани и излага подробни съображения за това.

Моли съдът да отхвърли подадената въззивната жалба и да потвърди изцяло обжалваното решение. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Съдът, като обсъди направените в жалбата оплаквания и становищата на страните, предвид събраните по делото доказателства пред двете инстанции, намери за установено следното:

Производството е образувано по предявен иск с правно основание чл. 422, ал. 1, вр. чл. 124, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 55, ал. 1, предл. 3-то от ЗЗД.

Ищецът М. М. М. твърди, че с Решение № 288/18.12.2024г., постановено по ВНОХД 538/24г. на Окръжен съд Стара Загора бил осъден да заплати на

ответницата сумата от 1000 /хиляда/ лева, представляващи направени по делото разноски. Твърди, че на 03.02.2025 г. чрез пощенски запис PS6260006Y1П изплатил на Н. дължимата сума. Междувременно производството по ВНОХД № 538/24г. по описа на Окръжен съд Стара Загора било възобновено с Решение 85/15.05.25г. по НДВ № 538/24г. по описа на Апелативен съд - Пловдив. Тъй като съдебният акт, постановен по ВНОХД 538/24г. по описа на Окръжен съд Стара Загора бил отменен, то ищецът не дължал на ответницата посочената в отмененото решение сума от 1000 лв., представляваща разноски за един адвокат - повереник в производството пред съда и сумата се явявала платена без основание и следвало да му бъде върната. В началото на месец юни подал заявление за издаване на „Заповед за изпълнение“ по чл. 410 ГПК, по което било образувано ЧГД № 364/25г. по описа на РС Раднево, по което съдът издал исканата заповед за изпълнение за посочената в заявлението сума - 1000 лв., представляваща изплатена в полза на ответника сума на отпаднало основание. В законоустановения срок ответницата А. С. Н. депозирала възражение по реда на чл. 414 от ГПК, поради което заповедният съд му указал в едномесечен срок от получаване на съобщение, да предяви иск за вземането си. Предвид изложеното иска от съда да постанови решение, с което да бъде признато вземането му от 1000 лв., представляващо изплатена в полза на ответника на отпаднало основание сума, присъдена в нейна полза по силата на Решение № 288/18.12.2024г., постановено по ВНОХД № 538/24г. на Окръжен съд - Стара Загора, който съдебен акт бил отменен с Решение № 85/15.05.25г. постановено в производството по НДВ № 538/24 г. по описа на Апелативен съд - Пловдив, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението в съда до окончателното изплащане на сумата, за което била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ЧГД № 364/25г. на РС Раднево. Претендира разноските в заповедното и исковото производство.

Ответникът А. С. Н. оспорва предявения иск като неоснователен. Не оспорва обстоятелството, че с Решение № 288 от 18.12.2024г., постановено по ВНОХД № 538/2024г., по описа на ОС - Стара Загора, ищецът бил осъден да заплати на ответницата сумата в размер на 1000 лв., представляваща направените от нея разноски пред ОС - Стара Загора по ВНОХД № 538/2024г., както че на 03.02.2025г. ищецът заплатил на ответницата горепосочената сума от 1000 лв. - разноски по ВНОХД № 538/2024 г. по описа на ОС Стара Загора. Не оспорва и обстоятелството, че по жалба на ищеца, Решение № 288 от 18.12.2024 г. постановено по ВНОХД № 538/2024 г. по описа на ОС - Ст. Загора било отменено. Оспорва обаче твърдението на ищеца, че му дължи връщане на заплатената от него сума. След отмяна на решението по ВНОХД № 538/2024г., делото било върнато на ОС - Стара Загора и било образувано

като ВНОХД № 526/2025г. Твърди, че в проведеното на 18.06.2025г. о.с.з. съдът обявил, че ще се произнесе със съдебен акт в законния срок и към момента на подаване на отговора на исковата молба по делото нямало постановено решение. Доколкото наказателното дело, по което ищцата направила процесните разноски било висящо, не било налице отпадане на основанието за заплащането им и с оглед разпоредбата на чл. 189, ал.3 от НПК, ищецът дължал на ответницата всички сторени от нея разноски за всички съдебни инстанции, в т.ч. и за тези, чийто актове били отменени и производството - върнато за разглеждане от друг състав. Отделно от горното, се твърди, че на 10.01.2025г., близо месец преди ищецът да нареди пощенския запис, същият подал касационна жалба срещу решението, постановено по ВНОХД № 538/2024г., по описа на ОС - Стара Загора, т.е. още тогава, той бил наясно, че е възможно решението да бъде отменено, но вместо да изчака да приключи наказателното производство, заплатил на ответницата процесната сума от 1 000 лв. С оглед на гореизложеното, моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли предявения иск като неоснователен и недоказан.

В условията на евентуалност, в случай, че съдът приеме предявения иск за основателен, прави изявление за прихващане на процесната сумата в размер на 1 000 лв. с дължимите от ищеца М. М. М. на ответницата А. С. Н. суми за разноски, сторени от нея в досъдебното производство и в производството по НОХД № 1255/2023 г. по описа на РС - Стара Загора в общ размер на 2 950 лв. Претендира разноски.

За да постанови решението си в този смисъл районният съд е приел за установено следното: По образуваното ч.гр.д. №364 по описа за 2025 г. на РС-Раднево ищецът се е снабдил със заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК №213/02.06.2025 г., с която в полза на заявителя е присъдена сумата за главница в размер на 1000 лв., представляваща получена на отпаднало основание сума, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 02.06.2025 г. до пълното ѝ погасяване. В срока по чл. 414 ГПК е постъпило възражение от ответницата, поради което с разпореждане на съда от 27.06.2025 г., на основание чл. 415, ал. 1, т. 1 ГПК, е указано на заявителя да предяви иск за установяване на вземанията си по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК. Искът е предявен в законоустановения едномесечен срок по чл. 415, ал. 4 ГПК, поради което отговоря на специалните изисквания за неговата допустимост.

Съдът е приел за установено, че с присъда №28/29.02.2024 г. по НОХД №1255/2023 г. по описа на РС - Стара Загора, ищецът М. М. М., е признат за виновен за извършено от него престъпление по чл. 296, ал.1 НК, за което му е наложено наказание глоба в размер на 1000 лева. С решение №288/18.12.2024 г. по ВНОХД №538/2024 г. по описа на ОС Стара Загора, присъдата на първоинстанционния съд е отменена и на подсъдимия е наложено наказание б

м. лишаване от свобода, което наказание е отложено на основание чл. 66 НК с три години изпитателен срок. С този съдебен акт ищецът по делото М. М. М. е осъден да заплати на А. С. Н. сумата в размер на 1000 /хиляда/ лева, представляваща сторените разноски за адвокатско възнаграждение в това производство. С паричен превод чрез “Български пощи” ЕАД, на 03.02.2025 г., ищецът е заплатил на ответницата сумата в размер на 1000 лева, представляваща разноски по ВНОХД №538/2024 г. по описа на ОС - Стара Загора. С решение №85/15.05.2025 г. на Апелативен съд Пловдив по наказателно дело за възобновяване №128/2025 г. по реда на възобновяването, е отменено решение №288/18.12.2024 г. по ВНОХД №538/2024 г. по описа на ОС - Стара Загора и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на ОС - Стара Загора. С решение № 215/25.08.2025 г. по ВНОХД №526/2025 г. постановената присъда №28/29.02.2024 г. по НОХД №1255/2023 г. по описа на РС - Стара Загора е изменена в частта за разноските в полза на Държавата и потвърдена в останалата ѝ част.

Според районния съд решението, с което ищецът е осъден да заплати на ответницата в настоящото производство претендираната сума в размер на 1000 лева, е отменено и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на ОС - Стара Загора, като новото разглеждане на делото е приключило с решение, с което осъдителната присъда спрямо ищеца по НОХД №1255/2023 г. по описа на РС Стара Загора е потвърдена - факт, настъпил след предявяването на иска, който следва да се вземе предвид от съда при постановяване на решението си (арг. чл. 235, ал. 3 ГПК). Платената от ищеца на ответницата претендирана сума, представлява разноски, присъдени въз основа на осъдителен съдебен акт, който е бил в сила към момента на плащането. Възобновяването на наказателното производство не води автоматично до отпадане на основанието за заплатените разноски. Правото да иска връщане на дадената сума на отпаднало основание би възникнало само при оправдателна присъда или при прекратяване на наказателно производство, каквито хипотези в случая не са налице. С оглед горното искът се явява неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

Като подложи на самостоятелна преценка събраните пред първата и настоящата инстанция доказателства въззивният съд приема, че правната квалификация на предявения иск е правилно определена от районния съд. Доказателствената тежест е разпределена правилно.

С присъда №28/29.02.2024 г., постановена по НОХД №1255/2023 г. по описа на РС - Стара Загора, ищецът М. М. М., е признат за виновен за извършено от него престъпление по чл. 296, ал.1 НК, за което му е наложено наказание глоба в размер на 1000 лева. С тази присъда подсъдимият М. е осъден да заплати разноски в полза на А. Н. в размер на 2950 лева. С решение

№288/18.12.2024 г. по ВНОХД № 538/2024 г. по описа на ОС - Стара Загора, присъдата на първоинстанционния съд е отменена, подсъдимият е признат за виновен и му е наложено наказание 6 м. лишаване от свобода, което наказание е отложено на основание чл. 66 НК с три години изпитателен срок. От мотивите на ОС – Стара Загора се установява, че присъдата на районния съд по отношение на присъдените на А. Н. разноски от 2950 лева, които М. следва да заплати, е потвърдена, макар да липсва изрично произнасяне в диспозитива на решението. С решението на ОС ищецът по делото М. М. М. е осъден да заплати на А. С. Н. сумата в размер на 1000 /хиляда/ лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в това производство. Страните не спорят, че с паричен превод чрез “Български пощи” ЕАД, на 03.02.2025 г., ищецът е заплатил на ответницата сумата в размер на 1000 лева, представляваща разноски по ВНОХД №538/2024 г. по описа на ОС - Стара Загора. В представената разписка за паричния превод – л. 16 от делото основанието на плащането е изрично посочено – разноски по ВНОХД № 538/2024г. на Ос – Стара Загора. С решение №85/15.05.2025 г. на Апелативен съд - Пловдив по наказателно дело за възобновяване №128/2025 г. по реда на възобновяването, е отменено решение №288/18.12.2024 г. по ВНОХД №538/2024 г. по описа на ОС - Стара Загора и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на ОС - Стара Загора. С решение № 215/25.08.2025 г. по ВНОХД №526/2025 г. постановената присъда №28/29.02.2024 г. по НОХД №1255/2023 г. по описа на РС - Стара Загора е изменена в частта за разноските, присъдени в полза на Държавата и е потвърдена в останалите й части. С представеното пред въззивния съд и прието като доказателство Решение № 46 от 12.03.2026г. по НДВ № 474/ 2025г. по описа на ПАС, е оставено без уважение искането за възобновяване на ВНОХД № 526/2025г. на ОС – Стара Загора и НОХД № 1255/2023г. на РС – Стара Загора.

Съгласно разпоредбата на чл. 55, ал. 1 от ЗЗД, който е получил нещо без основание или с оглед на неосъществено, или отпаднало основание, е длъжен да го върне. Законодателят поставя условието получаването да е без основание или ако такова основание първоначално е било налице, то да не се е осъществило или да е отпаднало с обратна сила. Т.е., централният елемент от фактическия състав, от който произтича претенцията за връщане на неоснователно обогатяване е основанието. Последното представлява валидно правоотношение между лицето, което дава и лицето, което получава нещо.

В настоящият случай действително решението, с което ищецът е осъден да заплати на ответницата в настоящото производство претендираната сума в размер на 1000 лева, е било отменено и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на ОС - Стара Загора, като новото разглеждане на делото е приключило с решение, с което осъдителната присъда спрямо ищеца по НОХД №1255/2023 г. по описа на РС Стара Загора, е потвърдена, който факт,

макар и настъпил след предявяването на иска, следва да се вземе предвид от съда при постановяване на решението си (арг. чл. 235, ал. 3 ГПК). Платената от ищеца на ответницата претендирана сума, представлява разноси, присъдени въз основа на осъдителен съдебен акт, който е бил в сила към момента на плащането – ВНОХД № 538/2024г. на ОС – Стара Загора. Основанието за заплащане на разноските за производството по ВНОХД № 538/2024г. е отпадало след отмяната на постановеното решение по реда на възобновяването. Тъй като заплащането на сумата от 1000 лева от ищеца е точно на основание това ВНОХД, решението по което вече е отменено въззивният съд намира, че предявеният иск е основателен.

В тази хипотеза, съдът следва да разгледа направеното в условията на евентуалност изявление за прихващане на процесната сума в размер на 1 000 лв. с дължимите от въззивника М. М. М. на въззиваемата А. С. Н. суми за разноси, направени от нея в досъдебното производство и в производството по НОХД № 1255/2023 г. по описа на РС - Стара Загора в общ размер на 2 950 лв. Тъй като за сумата 2950 лева, присъдени в полза на Н. разноси по НОХД № 1255/2023г. по описа на РС – Стара Загора, които въззивникът М. и дължи, в настоящото производство няма доказателства да са заплатени, въпреки твърденията на ищеца да обратното, съдът намира, че възражението на въззиваемата за прихващане е основателно и следва да бъде уважено, при приложение на разпоредбата на чл. 103 и следв. ЗЗД. Касае се за вземане на въззиваемата в пари, което е изискуемо и ликвидно в размер на 2950 лева. От дължимите разноси 2950 лева следва да се прихване заплатената от въззивника на въззиваемата доброволно на 03.02.2025г. сума от 1000 лева. След извършеното в настоящото производство прихващане, в полза на въззиваемата Н. остава дължима сумата от 1950 лева за производството по НОХД № 1255/2023г. по описа на РС – Стара Загора от въззивника М..

Предвид изложените съображения, въззивния съд намира, че предявения иск е неоснователен, макар и по различни от изложените от районния съд съображения и следва да бъде отхвърлен. Поради съвпадане на изводите на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд, обжалваното решение като правилно следва да бъде потвърдено.

В полза на въззиваемата страна следва да се присъдят разноси за настоящото въззивно производство в размер на 205 евро.

Водим от горните мотиви, Окръжният съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 138/03.12.2025г., постановено по гр.д. № 496/2025г. по описа на Районен съд – Раднево.

ОСЪЖДА М. М. М., ЕГН *****, от гр. Р., **, да заплати на А. С. Н., ЕГН *****, от гр. Р., **, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата от 205 евро (двеста и пет евро), представляваща направени разноси за адвокатско възнаграждение за въззивната инстанция.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____